

SENMANARI POPULAR, HUMORISTICH Y LITERARI

DONARÁ UNA LLISSÓ CADA DISSAPTE

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de Fontanella, núm. 5, entresol, 1.ª; Barcelona

Número solt 5 céntims. — Atrassats 10 céntims.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: semestre, 2 ps. un any, 3 ps.—Fora: semestre, 2'50 ps. un any, 4 ps.

LO DESARME

Tota aquesta engallinada
acabeu d'una vegada,

y no feu pas més comedia,
que pot tornarse tragedia.

30 DE MARS

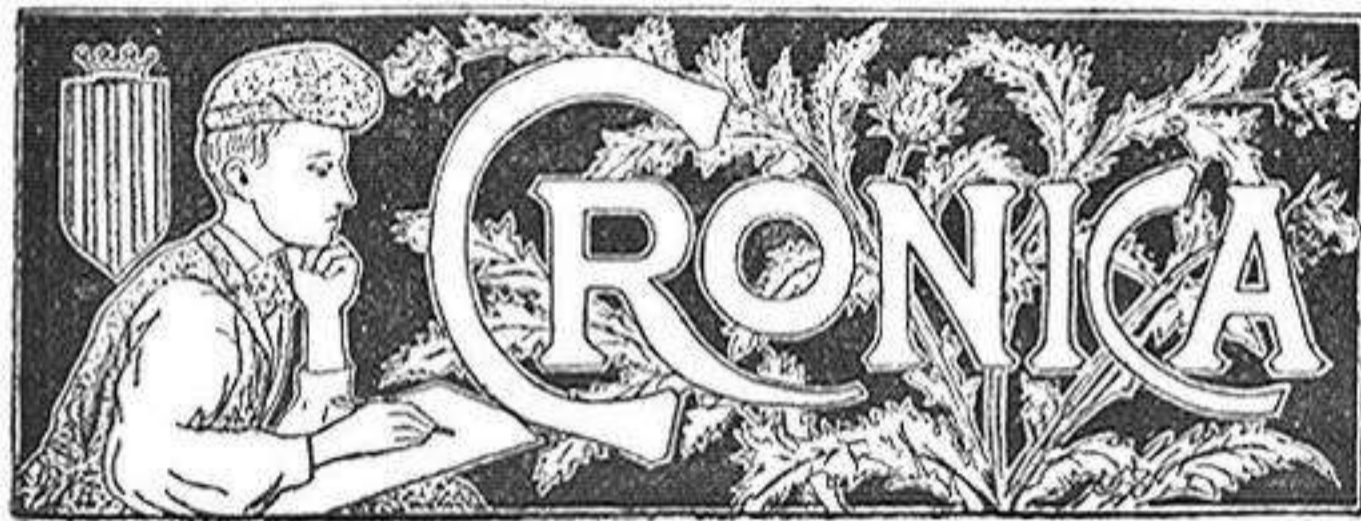
A DON CARLOS DE BORBON

Avuy, festa de vostre natalici, vos reiterem nostra més incondicional adhessió y esperem l' hora suprema.

Quan Deu disposi.

Y Vos ordeneu.

LO MESTRE TITAS.

De carlistas

Es molt graciós lo que diu la premsa liberal respecte la suposta divisió dels carlistas en quant se refereix a las próximas eleccions.

Don Carlos diu que no hi haurá diputats carlistas en lo Parlament, pero pot haverhi carlistas diputats. Deixa en completa llibertat als carlistas pera que lluytin ó deixin de lluytar en los districtes, per lo tant, lliure es cada un de opinar com vulgui, y en aquest cas, la diversitat de opinions no implica ni escisió en lo camp carlista, ni diversitat de apreciacions, ni diferencia de principis.

Continuem tant units com avants, tan decidits com antes, y tan disposats á fer lo que convinga á Espanya, que es inútil que s' esforzi lo Govern y la premsa adicta; tot será en va.

Pero, encara lo més graciós de tot, es: que seguidament de parlar de las fondas divisions qu' existeixen entre nosaltres, parlan també de que fem grans treballs pera alterar l' ordre públich, que 'ns preparém á donar un cop y que 'l Govern deu vigilarnos, puig que, si dorm gayre, quan se 'n adonarí no hi fora á temps.

Ara, fassin lo favor de dirme si 'ls liberals tenen ben sentat lo cervell, puig que si aixó no es fer lo ximple, no sé lo que será.

Lo nostre Batlle

Volem ser imparcials, y per lo tant, no escatimarém los aplausos al doctor Robert sempre que s' ho mereixi.

Lo divendres día 24 celebrá nostre Ajuntament sesió de segona convocatoria. L' atmosfera estava molt carregada y 's preveya ja lo que havia de succehir, per poch que las circumstancias donessin lloch pera una manifestació de simpatia.

El Dr. Robert no es polítich, y ho creyém de veras. Si 'n fos, no faría lo que fa, perque li haurían posat ja un morrió pera que no lladrés massa ni alborotés gaire 'l galliner.

Mes, per lo vist, lo Dr. Robert se sent ab ánimus suficients pera emprendre una campanya moralisadora, y aixó que conta ab ben pòchs companys honorats dintre del Municipi.

Ara, nostre batlle ja sab que tindrà 'l poble á son costat si no s' arronsa. Procuri ser digne del poble barceloní, ja que aquest li demostrá 'l divendres, al sortir de Ca la Ciutat, que té set de justícia, que no vol deixarse robar més, que no vol brétols y pocas vergonyas á l' Ajuntament, sino homes honorats y dignes; vol que 'l nom de regidor no sigui sinóim de lladre, que s' acabi la bruticia en aquella casa ahont deuria imperar la moralitat y la decencia.

Ja ho digué 'l senyor Robert á un ex-alcalde que aná á saludarlo:

—O jo surtiré ab la meva, ó 'm convenceré de que la única solució que hi há, es: que vingan los carlistas y que ho passin tot á foch y á sanch.

¡No tant, no tant, senyor Robert!

Nosaltres no volem matarho tot. Qui sigui digne de la força, á la força; los lladres á presidí, que per aquets los grillons se 'ls posarian millor que no una faixa de concejal.

Justicia, senyor Robert, justicia volen los carlistas; y si vosté no 's doblega á certas imposicions que per

forsa han de ferli, y vosté tira al dret, caigui qui caigui, y fa justicia seca á tothom, podrá vosté dirse impolítich, y neutre y calsevulga altre motiu, pero 'ns resultarà un carlista de primera, de lo que nosaltres ens en alegrarém molt

Meeting de Lliurepensadors

Se verificá diumenge passat en lo teatro Circo Barcelonés, del carrer de Montserrat.

Fou una prova patent y manifesta del clericalisme de nostres governants.

Ja ho digué en Silvela al pujar á la Presidencia:

—Ja veurán, senyors, com prompte 'm trauré la nota clerical de sobre. Are hi haurá més llibertat que may, y tothom podrá dir públicament las bestiesas que vulgui.

Aixís s' expressá lo senyor Silvela, poch més ó menos.

Y de bestiesas no se 'n podían dir de més grossas que las vomitadas per aquells desgraciats del Circo Barcelonés.

Entre 'ls concurrents corria la noticia de que, en vista de que 'l Governador no havia á última hora autorisat encara 'l meeting, una comisió aná á trobar al senyor Marina y li havia dit que, si immediatament no 'ls donava 'l permís sollicitat, no responían de lo que succehiria per la nit en la professó que sortiria de la Parroquia de Sant Francisco de Paula.

Apesar de lo que 's deya, no volem creurho. Hauría demostrat el Governador ser un gallina, y no podem creurho d' un home que ha vestit l' honorós uniforme militar.

¿Debia autorisar lo meeting? donchs autorisar-lo, pero jamay cedir á las exigencias brutals d'un grupo, numerós ó no, tan mal educat com ignorant y odiós.

Ja 'ns hauríam cuydat nosaltres, los católics, de mantenirlo l'ordre.

Donguins lo Govern autorisació *solament* pera defensarnos, y ja veurán los lliurepensadors com nosaltres ens bastem y sobrem pera garantir l' ordre en las professons, per més que hi haigi ximples que vulguin moure gatzara.

En lo meeting, se digueren blasfemias y heretjias, hi hagué crits de morin los capellans, etc., etc.

Presidían y parlaren duas donas (que millor haurían estat á la cuyna fregant plats) y 'l desgraciadíssim Longás, que pronunciá un discurs ple de vulgaritats y tonterias.... y embusterias.

Que no citem perque 'ns repugnaria enténdrenselas ab aquest senyor.

SAID.

L' ESTISORA

Siga qui 's vulga 'l nascut que no conegui aquest' eyna tan viril, que fa gran feyna, es senyor molt poch sabut. Jo no 'n sé pas de milló, puig es útil á tot serho; es la que te més salero, molt més garbo, y més.... d' alló. La que 'ls gitanos traginan, y las modistas rumbejan, y tots els sastres manejan, y els esmolets molt be afinan. De més á més, la coneixen molts oficis y estaments, y fins hasta molt contents els caloyos se 'n serveixen. Molts y molts son els mortals que també sovint l' empunyan; pro en las mans que més fort grunyen, es.... en mans de liberals. Després las dels perruquers, hont lo xech-xech que may para, s' armonisa ab la gatzara de tals centres baladrers. Hi han farrenyas estisoras que la llauna y ferro tallan, y unas altres, que retallan vestits fins per las senyoras. D' estisoras, ¿quí no 'n gasta? si 'ls pagesos se 'n serveixen, els teixidors may las deixen; vaja, en fi; tot bitxo 'n tasta. Pot dirse qu' es com un moble molt útil y popular que ni falta en nostra llar, ni pot faltar en cap poble. Y puch dir á totas horas sense faltarli un sol mot, que son d' origen remot, molt remot, las estisoras. Eyna ó moble, va formarlas

Júpiter, ab foch ardent; y ab son mall, ben amaten bella forma va donarlas. Dugas llansas va forjar; y juntantlas, pel mitx d' ellas, va ferhi dugas anellas per poguerlas agafar. «Teniu—digué ab mal humor dirigintse aquí á la terra— eix *emblema* no es de guerra; serviusen sempre ab bon cor. No l' useu per fer disbauxa, y sols sí, ab cervell seré, qu' aixó d' obrar sense fre es propi d' aquells de Xauxa. Trealleu, feu obras dignes, taileu ferro, cuyro y roba, y veureu qu' us fa gran prova, sent sos resultats benignes. Pro 'l que 'm causi folla mengua olvidant lo meu concell, pensi, vatuá redell, que puch tallarli la llengua. Acabá 'l deu mitològich son discurs, y tot seguit un potent y gros brugit va armarse, com era lògich. La dona, aquest *sexé bell* que al mon *gira*, ab sa follia, digué qu' ella sols pendria l' *estisora* d' escambell. Y en efecte, ha estat aixó; puig la llengua de la dona, es l' *estisora* més bona, salvo molt rara escepció.... Tot al mon s' ha capjirat; sols regna desconfianza, y 's *retalla*, sens recansa fins l' honor del home honrat.

De l' *estisora*, senyors, molt mal ús se 'n fa avuy día; tot s' hi *talla* ab traïdoria, causant penas, planys y plors. Fa poch temps, fins va servir per fer bossins de la Patria; pro el bon fill que l' idolatria, eix insult no pot sofrir. No; per temps, no 'l sofrirá; pug prompte, izant son penó, un magnánim Campeó nostre honor recobrará.

PEPET DE LAS POMAS.

EL GENERAL QUIJADA

Tothom sab que, á Leon, aquest *ilustre* general gobernador militar de dita plassa, feu tocar per la música del regiment de infanteria de Burgos, l' himne de Riego, al sortir de Missa.

Tothom sab el per qué 's tocá: com á protesta, digueren, del grandió *meeting* celebrat en aquella població en obsequi dels senyors Mella y Granda.

Diguém, donchs, quatre parau'as sobre aquest bon home, sobre 'l gran general Barra (ó Quijada, qu' es igual).

Allá va.

El Sr. Quijada comandava, durant l' última guerra civil, lo batalló de cassadors de Segorbe, y en l' acció de Portugalete quedá pre-oner per enter. Don Carlos va sentar á la seva taula al Sr. Quijada, enviantlo després á Madrid pera tractar del *canje* de presoners, entre 'ls que no podía contarse al Sr. Quijada per haverlo posat en llibertat Don Carlos.

Y 'l noble comportament de Carlos VII, fou correspost per el Sr. Quijada.... ficant á la presó al primer periodista carlista que caygué á las sevas mans.

Vetaquí que, en aquest acte, se 'ns presenta el senyor Quijada sens la més petita senyal de noblesa de cor, y desagrahit com una mala cosa.

Y continuém jutjant al Sr. Barra:

Fá alguns días, que la esposa d' aquest *insigne* militar doná á llum una nena, y sols després de molts súplicas y exclamacions consentí 'l Sr. Quijada en que sa tendre é ignocent filla fos batejada.

Vagin jutjant els lectors, y que 'm diguin si ara troban extrany que aquest *militar* fes tocar l' himne de Riego al sortir de Missa

Y no creguin qu' ell hi assistís, no; ell, repapat al balcó del govern militar, contempiava 'l pas del regiment y 's recreava ab aquellas notas *sonoras* del himne de Riego.

La llástima es que, per aquesta *hombrada*, el piadós govern que sofrim no l' hagi recompensat ab alguna creu pensionada, puig que, homes aixís, van al pel per emprendre lo camí de la regeneració.

X.

A JESUS CRUCIFICAT

¡Oh tú, ingrát pecador, tú ets deïcidal
Tú matas al bon Deu ab tos pecats!
Tú 'l clavas á la Creu! Tú 'l crucificas!
Y 'l portan al sepulcre tas maldats.

¿No 't condol sa mirada esmortuída?
¿No 't plany son Cos de llagas capulat?
¿Y no 't dona tristesa la llansada
Que porta ben clavada al seu costat?
¿No 't migras al mirarli la corona
Qu' esfonsada en son cap dú lo bon Deu?
¿No ploras al mirar son Cos santíssim
Clavat en mitx de lladres á la Creu?
¿No 't espanta mirarli? ¿No 't esvera?
¿No plora de tristesa lo teu cor
Al véurer consumat lo sacrifici
Que per tú ha volgut fer lo Redemptor?

¡Oh tú, ingrát pecador, tú ets deïcidal
Tú matas al bon Deu ab tos pecats!
Tú 'l clavas á la Creu! Tú 'l crucificas!
Y 'l portan al sepulcre tas maldats.

TOMÁS COMELLAS.

DIJOURS SANT

AL PEU DEL SACRARI

Allá, detras de la última sombra qu' esquina lo suau resplandor de las llántias que s' ostentan en lo sever Monument, se destaca l' Hostia Santa, que conté real, verdadera y substancialment lo Cos de Jesús Sacramentat.

Dins d' aquella dorada urna, símbol del Sepulcre sagrat ahont per tres días descansá 'l cadáver diví del Màrtir del Gólgota, resalta 'l Vas Sant, copa que conté, igualment, la Sanch Divina del Deu humanat, ja que devall las especies de pa y vi, está entre nosaltres, ab la majestat sublim de la divinitat, lo Cos real y la Sanch verdadera de la Víctima més santa del amor més ideal.

¡Oh, Misteri dels Misteris!
¡Oh, sublimitat incomparable de l' exaltitut sens límits de la inagotable caritat de Jesús!

Jó, de jcnolls en terra, humiliat mon front fins á tocar la terra, ab lo cor abismat en l' éxtasis de las grans contemplacions, te comprench y t' admiro, oh Màrtir, que no sols donares ton Cos diví en holocaust dels homes, si e que t' vas perpetuar entre ells ab un acte de ta Omnipotencia, sollicitat per ton amor incommensurable en vers la miseria dels fills de Adám.

Tú, que ab un sol fiat podías regenerar al home, y al home redimir de l' esclavitut execrable del pecat, que 'l tenia amarrat ab las potents argollas de sas seduccions, volgues encaraarte en la més pura de las Verges néixer pobre, viarer humil, sufrir y patir fins á morir, entre dos lladres, en mort de creu.... No bastá, encara, tot aixó á ta immensa set d' amor, volgues fer més, si més era possible; á tú t' ho era tot, y ho feres: vas coronar ta obra d' amor quedante ab l' home y pera l' home.

II

Jo no sé si devant del Sacrari 's deu pensar, ó 's deu resar: crech que 's deu resar.

Si pensar vol dir racionar per inquirir y probar ab la freda rahó humana 'ls augustos misteris que brollan, com impetuosa torrentada, de l' Urna Santa.... ¡neçi pensar!

Si pensar vol dir abismarse en los insondables abims de la divinitat, regonéixer ab lo misteri l' Omnipotencia de Deu, y ab la contemplació la petitesa del home.... ¡aixó es resar!

Es resar, porque detras d' aquest pensament vé la pregaria, com va 'l riu al mar; porque no 's resa sols ab los llabis; potser las oracions més preuhadas las pronuncia l' ánima dins del pit, sens murmurarlas, porque Deu sent las elegias del esprit y las estrofas del dolor, y las cadencias de l' admiració al vibrar ab un sospir que neix en lo cor y mor en la garganta al primer contacte dels teixits de la materia.... pensar es resar, pensar es orar, porque la sola idea de la grandiositat en lo pensament, porta l' admiració á l' ánima, l' afecte al cor y la pregaria als llavis.

ROGER DE LLURIA.

Senmana Santa de 1899.

¡Quíno barra!

Dissapte passat va inaugurar-se 'l Centre Conservador Lliberal del districte sisé, baix la presidencia del Sr. Planas y Casals.

Aquest bon senyor, ab los ulls que li espurnejavan de rabia, va espetar un discurs, llemsant *sapos y cullebras*, y ab tota la poca vergonya de que es capás un mal cacich, va dir:

“Nostre partit no pot morir apesar de aqueixas coalicions d' última hora pera aniquilarnos, porque en nostre programa hi ha *principis* salvadors que 'l robusteixen y li donan vida. En nostre credo hi figuran avants que tot, la *Relligió*, la *Monarquía* y la *Patria*....”

¡Pobre Manel! A última hora 's recorda de la Relligió.

Pero de Relligió sense manaments de la lley de Deu, per supuesto.

Perque del seté, l' as en fum si se 'n recordan els compinxes del *ex-pantorrillas*.

Y dich *ex*, no sols pe 'l fástich que 'm fá aquest home, sino porque 'l sol del seu regnat se 'n va á la posta.

Prou que li deyem ja fá tres mesos.

En la “Societat Económica d' Amichs del País”, se verificá 'l diumenge la elecció de compromisarís pera la elecció d' un senador.

Cor'ian dos candidaturas: la d' en Planas y Casals, ó sia de conservadors y fusionistas, y la dels regeneradors, ó sia la de 'ls silvelistas, polaviejistas y catalanistas.

Inútil es dir que triumfá la última.

Vaja, don Manel, vosté sí que á cada bugada pert un llensol.

Vagi, vagi sumant.

Una de las primeras cosas qu' ha fet el senyor Llarroca, ex-gobernador civil de Barcelona, al arriivar á Madrid, es: comprar dos casas en la Cort per la friolera de 130 mil duros.

Que li fassin bon profit.

Y passém á un' altra cosa.

¡Que n' hi ha de lladres á Espanya!

Tant es aixís, que fá pochés días un ministerial me deya:

—Estigas segú, noy, que ab la meytat de lo que 's roba en los ministeris, en las administracions y demás dependencias del Estat, se podría aixugar, en pochés anys, tota la Deuda espanyola.

Y crech que no s' equivoca.

Perque si Espanya no es tota plegada una Sierra Morena, ben poch se 'n falta.

LO PODER DE SANT JOSEPH

Poesía llegida en la «Joventut Católica» de Barcelona

Es tan gran del Patriarca lo poder; ho es en tal grau, es tant lo que en el Cel priva lo pare d'aquell Infant que va neix en un pessebre pobre, y casi despullat en aquella nit tan freda que 'n dihém nit de Nadal, que, vamos, no es pas possible petita idea donar de lo que allí dalt disposa. Ell es lo qui fa y desfá, eil qui governa y qui mana. Dona gana al desmenjat, al qui no 'n té dona foras, socorre als necessitats, als afligits aconsola, dona salut als malalts, al qui está en perill, lo salva del contacte del pecat. Sant Joseph es tan bon home, té un cor tan dols y tan gran, que 'l qui d'eil no reb alivi

en algún cas apurat será ben be perque, vaja, no li sab pas demanar. Deixém ara aquest intróit y anensen de dret al cas.

Corra ja com cosa certa, com un fet ja consumat, que en un lloch de Catalunya que no cal anomenar hi havia una dona, vella, casi d'un centenar d'anys, arrugada, ab la tarota casi com d'aquí.... á Puigmal pro aixó sí, molt virtuosa y de dots tan relevants, que tothom se la mirava com aquell que 's mira un Sant. Ella curava als lleprosos y visitava als malalts, no faltava may cap festa á la presó, al hospital, y no hi havia á la vila un lloch de necessitat ahont no 's presentés ella mil llarguesas derramant. Pro, en mitj de virtuts tan altas, de tals dots y tals bondats aquella dona magnánima de cor ple de caritat patía ¡oh Deu! una flaca sens poderla remediare. ¡Al fi havia de ser donal! ¡es tan flach lo cor humal! No es pas que fos batxillera, d' aquest mal no'n patí may; lo qu' era, sí, un xich curiosa pro aixó sí, un sach de bondats, y devota del Patriarca com ningú may haigi estat. ....Va morí.... ¡pobre velleta! sens que compte se 'n donás lo mateix que un poll, que al neixer lo pessiga un escarbat. L' ánima d' aquella dona pegá una volada y.... zás.... á las portas de la gloria dos ó tres copets doná. Sant Pere obra la reixeta y mira que 't mirarás; per fi 's posa las ulleras, la torna á mirar d' abaix, de dalt, dels costats, de sota.... apuja una mica 'l gas y llavors exclama:—Aureka, ¡que ho porta dissimulat! Y dirigintse á aquella ánima ab veu així, com d' un baix li diu:—Noya, aquí no entras, has de fer bugada, encar. Tomba á la dreta y camina, ves seguint aquell viarany y 't portará al Purgatori de qual lloch ja 'n sortirás quan Sant Joseph ho disposi ja que fou ton advocat. —¡Sant Joseph!—clama aquella ánima ¿que no 'm podria escoltá solsament quatre paraulas? digueu: ¿que no hi puch parlar? —No pot ser; no esteu ben neta de pecat, y es tot en val! —¡Si porto 'l vestit com l' alba! —Bona dona, no es veritat. Si us vejesseu de la esquena no ho diriau pas igual, que hi teniu una taqueta que 'm demostra net y cla qu' erau un xich batxillera.... —PERE, vas equivocát;— diu Sant Joseph que s' estava allí propet escoltant. Aquesta ánima fou bona, fou justa, y no es igual ser curiosa.... ó batxillera, la diferencia es molt gran. Con que, li obras la porta porque demá es el meu Sant y vull que aquí al Cel la festa se celebri en santa pau Fa Sant Pere una ganyota com dantse per no enterat, dona una empenta á la porta, passa la balda y 'l furriach y me 'ls planta á tots dos fora de la mansió celestial. Sant Joseph truca que truca; Tothom ja s' es enterat de lo que allí fora passa, y s' aguarda 'l desenllás d' aquell celestial litigi ab un interés tan gran, que 'is Profetas y 'ls Patriarcas, y 'ls Guerrers, Angels y Sants

y 'ls Màrtirs, Santas y Verges
y demés cort celestial
s' han posat prop de la porta
per veure 'l que succehirá.
D' aquell plet per fi, ja arriba
lo moment més culminant,
y al obrírs de nou la porta
lo gran Sant aixís parlá.
—So l' advocat d' eixa dona,
ó entrem 'ls dos, ó m' en vaig.
Jo surtiré, pro al darrera
lo men fill Jesús vindrá.
Detras d' Ell, la seva Mare,
y no seré exagerat
si us dich que tras de la Verge
que Regina es y será
de los Cels y de la Terra,
vaigin seguint, tal com cal
tots sos súbdits, que á la gloria
no han pogut contarse may.
Lo bon Jesús y la Verge
ja estavan á son costat
¡Com si la Sacra Familia
se pogués may separar!
Y Sant Joseph, desseguida,
disposat á tirá avant,
ab veu dolça, pero enérgica
que deixá á tothom pasmat,
cridá:—*Regina Angelorum,*
tot los Angels, cap enzá:
Regina Patriarcarum,
Patriarcas, teuse avant.
Regina Santorum omnium
tots los Sants del Cel, enllá.

En aquest moment solemne
surt lo Pare Celestial
y adelantantse al Patriarca
y donantli un fort abrás
li diu:—Patró de la Iglesia
serás, ets y ho has estat.
Tu vares ser de la Verge
lo guardadó pur y cast.
A mon Fill feres de Pare
ab un carinyo tan gran!
Si ab ta bondat lo Cel gosa,
ab ta puresa 'm complasch,
ta humilitat es santa enveja
de los benaventurats.
Si fins mon Fill se recrea
ab lo inmensa caritat
que tan constantment derramas
sobre dels bons cristians.
Entra de nou en mon Regne
com un rey en son palau
y ampara ab ton sagrat manto
als que ab oracions y clams
contrits á tu recorrian
en sas penas y treballs.
Antonin los chors nous cántichs
y las Verges dolços salms
y ab sos intruments los Angels
pregonin per totas parts
la grandesa del Patriarca,
lo poder de tan gran Sant.

SAID.

CARTAS DESCLOSAS

De Pere á Joan

III

Vingan, senyor Joan, alguns trossets de las Pasto-
rals que vosté cita, y veurém qué hi ha que contes-
tar á sa segona carta un altre dia.

Avuy aném á la primera.

Me digué donchs, ¿vol vosté entronisar á Don
Carlos en Espanya per medis humanament factibles
ó be per medis sobrehumanos y prodigiosos? Si, lo
primer ja 'm farà 'l favor de dirme quins medis serán
aquestos si no vol vosté comensar per la regeneració
de las localitats, porque aquesta obtinguda, poguém
obtenir també la general. Trobo jo que sols dos ca-
mins hi ha per derrocar humanament los de dalt y
pels dos se ha se contar ab l' auxili del poble, y son:
las elecciones y la forsa. Mes ni l' un ni l' altre 's pot
seguir sens lo previ morigement del país: no 'l de las
elecciones porque antes es precis formarse conciencia
del seu deber en materia de votacions y en aixó es
clar que hi entra la Moral; no 'l de la forsa, porque
la idea relligiosa es la capás de produhir héroes, y
no altre mundana. 'S veu, donchs, que per procedir
humanament se fa precis comensar per la regenera-
ció moral del poble.

¿Vol vosté que lo triunfo de la causa carlista tin-
gui lloch per vías sobrehumanas y prodigiosas? ¡Ah!
aleshores m' ha concedit quant disitjaba, que es que

hi ha necessitat de Pare Nostres y Ave Mariás (sens
fornos tots frares de la Trapa, com diu vosté, aixó no,
¡vaja una humorada!) per inclinar á nostre favor la
Omnipotencia Divina y obligarla á enviar un nou
Salvador, com l' enviá en la persona de Moisés al
poble d' Israel esclau en Egipte.

Que 'm digui vosté que hi ha que procedir á Dios
rogando y justament *dando con el mazo*, está confor-
me; pero jamay ni somniar que la regeneració social
pugui tenir lloch sens contar ante tot ab la morige-
ració del país.

A més de que ¿creu vosté que podria durar un
estat de cosas al que li sembla podria arribarse com
per ensalm? Donem per un moment que está Don
Carlos ocupant lo trono d' Espanya en las presents
circunstancias, ¿no li diu res lo vil assassinat del
gran García Moreno per obra de la Masonería, que
es, pensi qui vulgui lo contrari, lo mateix enemich ab
qui nosaltres lutxém?

Mes, Jesucrist al establir sa Iglesia ¿cóm ho va
fer? ¿per ventura aná á trovar á Herodes ni á Pilat,
es dir, los Governants d' aquells temps per veurer si
trauria algún partit d' ells, ó be comensá per agrupar
entorn seu á uns plebeyos com eran tots los Apóstols?
Ben cla 's veu que es factible la regeneració per
abaix.

A lo que 'm diu de que "la idea de convertir al
poble pera infiltrar en las alturas del poder l' esperit
católich, ho trobaria molt conforme y molt práctic
si 's tractés d' una nació protestant", tinch de repli-
carli que no veig lo per qué: l' enemich sempre es
enemich, vingui ab lo nom que vingui, y contra éll
s' ha de lutxar á tot trance. Lo dir vosté que "es
contan á centenars los temples ahont s' adora á Deu,
y que un 90 per cent se dihuen católichs", trobo que
no proba, puig poch antes ha manifestat que "hi ha
homes que 's pican lo pit, y confessan, y combregan,
y son pitjor que un ateo descarat y fan més mal que
un masó empedernit".

Me diu vosté, com á argument de gran forsa, que
l' exemple dels de dalt es sempre molt més eloqüent
que 'l de baix".

Y be, que ho sigui; ampró aquí debatém altre cosa:
si pera arribar á la regeneració convé (en lo sentit
de ser convenient) intentarla pe'l poble ó per lo Go-
bern. Vosté, á mon entendre, comet la falacia de
suposar probat lo que s' ha de probar encara.

Hasta un altre, senyor Joan, puig la present co-
mensa á esser un poquet llarga, y no voldria cansar
á vosté ni als amables lectors son affm.

PERE.

CARTAS DE FORA

Vilanova y Geltrú, 24 de mars de 1890.

Dech jo manifestarli senyor Mestre,
qu' está regnant aquí gros desespero,
puig la gent lliberal mou gran palestra
per vulguer pujar tots al candelero.

Els ex-republicans que á dalt se tri van,
dihuen que lo qu' es ells, no baixarán,
perque son *bons minyons* y may res roban,
(Deu me 'n guart de fiarme 'n ni un instant.)

Y els altres, que fins are han fet dentetas
rondejant pels voltants del *gran rebost*,
las tenen ja tots ells esmoladetas,
per menjar á desdir del presupost.

Calderó, se t' acaba l' escudella;
haurás de deixá prompte la forquilla,
y arreconar per sempre la paella
que tantas *truitas* feu, per tú y pandilla.

Si 'm vols creure, no agafis pas l' aixada;
val més que 't tornis, ara, taberner;
que haventse 't adressat la carcanada,
no 't convenen *terrossos*; no pot sér.

Y tú, nas llarch, igual; no agafis cynas;
sabent com sabs molt be de fe 'l senyó,
no 't convé que arpleguis certas feynas
que 't farian *baixá* més d' un grahó.

També faig extensiu aquest encárrech,
al *ulleras*, *panxa-ampla* y altres més,
qu' están desempenyant lo brillant cárrech
de xuclarnos.... el fetje y els dinés.

Esteu omplint la *casa* de bruticia,
y aixó, galifardeus, no 's pot sufrir;
puig sou encubridors de la malícia,
presents vos té

L' AUCELL VILANOVI.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.

Apa, Robert, no s'espanti,
punxi fort y fóra pó;

reventiho tot, y no ho dupti,
será ab vosté la opinió.